

21 orvos figyelmeztetése a püspököknek: nyelvre áldozni biztonságosabb, mint kézbe

„Higiéniiai szempontból teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre való áldozást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást.”

2020. június 26. (LifeSiteNews) – Huszonegy osztrák orvos levélben fordult az ország püspöki konferenciájához annak érdekében, hogy oldják fel a nyelvre való áldoztatás de facto tilalmát, amely azóta lépett érvénybe, hogy a kézbe áldoztatást az Oltáriszentség kiszolgáltatása egyetlen engedélyezett formájának nyilvánították.

Ahogy a COVID-19 vírussal kapcsolatban hozott karantén-intézkedéseket Európa-szerte egyre inkább visszavonják, és a nyilvános miséket óvatosan engedélyezni kezdik, néhány püspöki konferencia – köztük az olasz és az osztrák – úgy döntött, hogy arra kötelezi a papokat, hogy csak kézbe áldoztassanak, jóllehet a katolikus egyház hagyományos gyakorlata szerint az Oltáriszentséget térdelve és nyelvre kell fogadni.

A hagyománytisztelő katolikusok számára ez a kötelezettség az áldozás teljes tilalmával ér fel. A tisztelet hiánya és az a veszély, hogy a Szentostyából kiszakadó részecskéket kézbe áldozáskor óhatatlanul megszenteltetik, elfogadhatatlan számunkra.

A levelet aláíró 21 osztrák katolikus orvos (a teljes levelet alább közöljük) Filippo Maria Boscia professzor, az Olasz Katolikus Orvosi Társaság szakértői véleményét idézi, aki májusban kijelentette, hogy „nyelvre áldoztatni biztonságosabb, mint kézbe.”

Rámutatnak továbbá arra, hogy a hagyományos katolikus liturgiában, vagyis a tridenti rítusú szentmisén a koronavírus terjedésének megakadályozására irányuló intézkedések annál is nagyobb mértékben vannak jelen, mint az új rítusú misében: a papnak a hüvelykujj és a mutatóujj begyét a kenyér átváltoztatásától kezdve egymáshoz kell tartania, és csak a Szentostyát érintheti velük egészen addig, míg ismét purifikálja a kezét (vagyis megtisztítja a kezét az Oltáriszentség maradékától, és a maradékot magához veszi – a ford. megjegyzése).

Az orvosok megjegyzik, hogy „a hagyományos rítusban miséző papoknak megvan a kellő tapasztalatuk a nyelvre való áldoztatásban, és gyakorlatilag soha nem érnek hozzá az áldozó nyelvéhez. Ha mégis ez történne, bizonyára feltételezhetünk annyi felelősségtudatot a pap részéről, hogy – tekintettel a jelenlegi helyzetre – megszakítja az áldoztatást, és kezét mos.”

Arra is felhívják a figyelmet, hogy ha a hívek térdelve fogadják az Oltáriszentséget, akkor a cseppfertőzésnek is kisebb a valószínűsége, mivel a pap arca nem egy szinten van az áldozó arcával.

„Higiéniiai szempontból teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre való áldozást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást” – írják az orvosok. Hangsúlyozzák továbbá, hogy a legtöbb esetben a fertőzést a piszkos kéz okozza, idézve dr. Bosciát, aki májusban ezt írta: „Bizonyos, hogy a kéz a test azon része, amely a leginkább ki van téve a kórokozóknak.”

Az Osztrák Katolikus Orvosok levelük végén rámutatnak arra, hogy az Istentiszteleti Kongregáció szerint a híveknek „joguk” van ahhoz, hogy kivétel nélkül minden esetben nyelvre áldozzanak.

Íme, az osztrák orvosok levelének teljes fordítása.

Az osztrák katolikus orvosok megjegyzései

A nyilvános istentiszteletek 2020. május 15-i hatállyal történő újrakezdésére vonatkozóan az osztrák püspöki konferencia általános rendelkezései kimondják, hogy az Oltáriszentség kiszolgáltatása a szentmisében csak kézbe áldoztatás formájában engedélyezett. A 2020. május 27-i módosított változat ezt a rendelkezést erősíti meg.

Mi, osztrák katolikus orvosok a következőket szeretnénk kijelenteni:

1. Ez év májusában az Olasz Katolikus Orvosok Társaságának elnöke – mely országot a Covid-19 világjárvány sokkal súlyosabban sújtotta, mint Ausztriát –, Filippo Maria Boscia professzor határozottan állást foglalt a kérdésben: „Orvosként meggyőződésem, hogy a kézbe áldozás kevésbé higiénikus és ezért kevésbé biztonságos, mint a nyelvre áldozás”, majd így folytatta: „Bizonyos, hogy a kéz az a testrész, amely a leginkább ki van téve a kórokozónak.”

2. Egyetértünk ezzel a véleménnyel. A hagyományos rítus része, hogy a pap közvetlenül a mise kezdete előtt kezet most a sekrestyében. A kehelyhez és a cibóriumhoz (az a kehelyfajta, melyben az átváltoztatott szentostyát őrzik és amelyből áldoztatnak – a szerk.) csak ő ér hozzá. Az átváltoztatás után a hüvelykujját és a mutatóujját – miután rituálisan ismét megmosta őket vízzel – egészen az áldozás végéig egymáshoz tartja, hogy a Szentostyán kívül semmihez ne érjen hozzá. A hagyományos rítusban miséző papoknak megvan a kellő tapasztalatuk a nyelvre áldoztatásban, és gyakorlatilag soha nem érnek hozzá az áldozó nyelvéhez. Ha mégis ez történne, bizonyára feltételezhetünk annyi felelősségtudatot a pap részéről, hogy – tekintettel a jelenlegi helyzetre – megszakítja az áldoztatást, és kezet mos.

Meg kell jegyeznünk továbbá, hogy a cseppfertőzés csaknem lehetetlen, mivel az áldozó térdel, a pap pedig áll. Amennyiben ezt a szigorúan szabályozott eljárást követik, sokkal kisebb a fertőzés veszélye, mint ha kézbe áldoztatnának.

Higiéniai szempontból tehát teljesen érthetetlen számunkra, miért tiltották be Ausztriában a nyelvre áldoztatást. Az Oltáriszentség kiszolgáltatásának eme formáját még biztonságosabbnak is tekinthetjük, mint a kézbe áldoztatást.

3. A vallási szemponton kívül az Egyház többek között éppen higiéniai megfontolásokból választja ilyen régóta – legalább 1400 éve – a nyelvre áldoztatás formáját. Mindenki tudta, hogy az emberek betegségeket terjesztenek, és mivel a víz és a szappan nem állt rendelkezésre olyan mértékben, mint manapság, feltételezhetjük, hogy az emberek gyakran mosatlan kézzel jelentek meg a templomban. A nyelvre áldozással tehát hatékonyan ki tudták küszöbölni ezt a veszélyforrást.

4. Mikor a svájci püspöki konferencia a nyilvános istentisztelet ez év május 26-tól való újraindításáról rendelkezett, nem tért ki az áldoztatás formájára, így a nyelvre áldoztatás továbbra is engedélyezett.

5. Itt szeretnénk megjegyezni, hogy tudomásunk szerint egyetlen olyan bizonyított eset sincs, amikor a Covid-19 vírus közvetlen kontaktus útján terjedt volna tovább.

6. A római katolikus egyház Istentiszteleti és Szentségi Kongregációjának 1985. április 3-i közleményében ezt olvassuk: „Az Apostoli Szentszék az egész Egyházban fenntartja az Oltáriszentség kiszolgáltatásának hagyományos módját...” Ugyanezen Kongregáció 2009-ben megerősítette, hogy a híveknek mindenkor joguk van ahhoz, hogy nyelvre áldozzanak, és ezt egyetlen esetben sem szabad megtagadni tőlük. Egyetlen kivételt sem említenek (a világméretű járványt sem).

Az osztrák püspöki konferencia döntése súlyos lelkiismereti konfliktushoz vezet sok pap és hívő esetében. Az Egyház hatályos normái szerint a kézbe áldoztatás ma is csak külön engedély birtokában lehetséges, míg a nyelvre áldoztatás ma is az áldozás rendes formája. Azok a hívek tehát, akik a nyelvre áldozást mindenek felett védelmezendőnek és elengedhetetlenül fontosnak tartják, és ezzel nem tesznek egyebet, mint az Egyház hatályos normáit követik, továbbra is meg lesznek fosztva az áldozástól, és így ezen hívek érdekei súlyos sérelmet szenvednek.

Mi, osztrák katolikus orvosok, azt kérjük tehát a püspöki konferencia tagjaitól, hogy a fenti érvek alapján módosítsák ezt a rendelkezést, és engedélyezzék ismét a nyelvre áldoztatást, hogy minden katolikus magához vehesse az Úr testét, és így a szentmise minden kegyelmében részesedhessen. Nem tartjuk indokoltnak, hogy higiéniai okokból kirekesszük őket.

A LifeSiteNews oldalán megjelent cikk magyar fordítását a
szukosveny.hu megbízásából Sallai Gábor készítette.
(TCS XXV/5.)